

Da der imidlertid ingen Tvivl kan være om, at der ved „større Skibe“ i Søværnsloven af 28de Mai 1880 § 2 maa forstås dels pandsrede Skibe, som kunne optage en Kamp i aaben Sø, dels upandsrede Skibe af større Dimensioner; da det ved Søværnslovens Vedtagelse er forudsat, at vi af de førstnævnte skulle have 8, af de sidste 4, men de to af de 5 Pandserbatterier, vi have, ere saa smaa, at de kun kunne anvendes i de for store Skibe luffede Farnande, saa at vi altsaa i Virkeligheden kun have 3 saadanne, men af upandsrede større Skibe, naar „Tyen“ bliver færdigt, derimod 2; da der saaledes heller ingen begrundet Tvivl er om, at den Nybygning, hvortil Marinen for Diebliffet mest trænger, er et større kraftigt Pandserbatteri af samme fortrinlige Beskaffenhed, som „Helgoland“ ved de foretagne Prøver efter alle Sagtyndiges enstemmige Vidnesbyrd har vist sig at være; og da endelig Beslutningen om denne Nybygning ikke kan opsættes længere, uden at Verftet tilbøielig kommer til at staa ledigt — saa har Udvalgets Flertal heller ingen Tvivl om, at det er dets Pligt at tilraade Landstthinget at fastholde sin tidligere Beslutning.

At de foranstaaende Bemærkninger vil formentlig fremgaa, hvor urigtigt det er, naar man sigter Landstthinget for ved at fastholde sine Forslag at krænte Folkethingets Andel i Bevillingsmyndigheden ved at ville „fremtvinge Bevillinger“.

At de tre Tvistepunkter angaar nemlig kun det ene en egentlig Bevilling, som imidlertid er en saadan, der alt i 5 Aar har staaet paa Finantsloven. Det andet Tvistepunkt vedrørende Universitetet hidrører derimod fra Uenigheden om, af hvilken Klasse en Bevilling skal udredes, og ved det tredje, angaaende Nybygninger i Flaaden, er heller ikke Bevillingens Størrelse, men derimod dens Anvendelse Hovedsagen. Ved saadanne Uoverensstemmelser skjønte vi ikke rettere, end at Thingene gjenfjeldig maa tage Hensyn til hinandens Anskuelser, for at den fornødne Enighed kan komme tilstede, og vi have ogsaa i Betænkningen udtalt vor Forvisning om, at Landstthinget er beredt til ved den endelige Afgjørelse at tage Hensyn til Folkethinget. Derimod beklage vi, at vi ikke i de foreliggende skriftlige saavel som mundtlige Udtalelser have fundet Antydninger af en lignende Beredvillighed hos det andet Thing. Lærtimod maa vi, efter hvad der foreligger, nærmest antage, at den Fordring stilles til Landstthinget, som Betingelse for en Finantslovs Tilveiebringelse, at Landstthinget skal give efter i Alt, medens Folkethinget ikke vil give efter i Noget. Men en saadan Fordring hverken kunne eller ville vi tilraade Thinget at efterkomme saavel for selve de Interessers Skyld, hvorom Striden staaer, som fordi en saadan Opgivelse af alle Stridspunkterne fra Landstthingets Side, efterat dette alt iforveien saa ofte har vedtaget Finantsloven uforandret, kunde udtydes som Opgivelse af dets forfatningsmæssige Medbestemmelsesret om Finantslovens Indhold og Godtjendelse af Folkethingets Genvælde over den. At disse Grunde kunne vi derfor ikke Andet end tilraade Thinget at indfætte de omhandlede 3 Poster i Finantsloven i deres tidligere Stikelse.

Idet Mindretallet (H. C. Hansen, Hasle og Hauerslev) atter indstiller Finantslovsforslaget til uforandret Vedtagelse, skulle vi, idet vi henvise til, hvad der allerede foreligger som Begrundelse for vort Standpunkt, saavel i Landstthingets som i Folkethingets Forhandlinger, tilføie følgende Bemærkninger:

Spørgsmaalet om, hvorvidt den i Fællesudvalget 1875 sluttede Overenskomst om et Dyr-tidstillæg til Ombebs- og Bestillingsmænd endnu kan betragtes som staaende ved Magt forekommer, os nærmest at maatte være et Tvistepunkt mellem Landstthingsflertallet og Finantsministeren, der i 1880 — som det er oplyst i den da afgivne Betænkning — bevægede Thinget til at fratage Dyr-tidstillægget paa Finantsloven, idet han ogsaa senere har betegnet det for Finantsaaret 1879—80 givne Dyr-tidstillæg som afsluttende, en Betragtning, der jo forøvrigt ogsaa for Landstthingets Vedkommende fandt et positivt Udtryk i Vedtagelsen af den nævnte Bevillings Indhold, idet man fastslog dens Karakter af Overgangsbestemmelse ved en ikke ubetydelig Redskættelse, som stiller den fra tidligere givne Bevillinger.

Forsaa vidt som det nu maatte kunne paavises, at adskillige Varepriser ere højere end i 1870, da de fleste Lønningslove bleve givne, saa kan vist Ingen antage, at dette er Følgen af en forbi-gaaende Dyr-tid. Overfor de ved Lønningslovenes Revisionsbestemmelse forudsatte varige Verdi- forandringer er der derimod ordentligvis kun een Veie at gaa, nemlig at gennemføre nye Lønnings-love. Naar Folkethinget ikke destomindre har været villigt til at bevilge paany et Tillæg indenfor samme Maximalgrænse, som Landstthinget midt i den værste Dyr-tid (1874) har villet lade sig nøie med, saa maa allerede dette betragtes som en betydelig Indrømmelse fra det andet Things Side.